

nosti právního názoru zaujatého žal. úřadem a majícího oporu i v prov. vl. nař. č. 363/22, které v § 14 v prvním odstavci výslovně uvádí, že, má-li se použiti výjimečného ustanovení § 14 odst. 1 zák., jest třeba, by byly splněny všechny tři podmínky, které zákon požaduje.

Není proto nezákonným, vyslovil-li žal. úřad v nař. rozhodnutí nutnost splnění všech předpokladů pod lit. a), b) a c) vytčených. — — —

Č. 7657.

Váleční poškozcenci. — Vojenské věci: Válečným poškozcem podle zák. č. 199/1919 může býti také ten, kdo nejso vojínem byl na základě zák. o vál. úkonech povolán jako civilní dělník do muniční továrny a tam byl poraněn nebo onemocněl.

(Nález ze dne 22. prosince 1928 č. 34.199.)

V ě c: Karla H. v Ř. (adv. Dr. Čeněk Brunc z Prahy) proti ministerství sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Čechách z 26. února 1926 byly zrušeny dřívější výměry přiznávající st-li invalidní důchod a zastavena výplata jeho invalidních požitků, poněvadž dle konaného šetření nebyl st-l vojínem a v továrně za války pracoval jako civilní dělník. Spolu vyslovil úřad, že st-l jest povinen důchod neprávem pobíraný za dobu od 1. května 1920 do 30. dubna 1926 celkem 4.509 Kč vrátiti. Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče odvolání st-lovo a potvrdilo výměr svrchu uvedený. — — —

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Dle § 1 lit. a) zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb. jsou válečnými poškozcenci invalidé, jejichž pracovní schopnost byla dočasně nebo trvale snížena nebo kteří jí úplně pozbyli a to pro poranění nebo nemoc získanou nebo zhoršenou 1. ve službě vojenské, 2. při voj. úkonech, k nimž byli povoláni podle zák. z 12. prosince 1912 č. 236 ř. z. — Dle § 4 posléz cit. zák. mohou k osobním úkonům pro účely válečné — pokud potřeba není kryta dělníky smluvními nebo domobranci, po případě osobami v § 7 bran. zák. uvedenými — býti povolány všechny práce schopné osoby mužské do 50 roků. Z toho se podává, že vál. poškozcem dle zák. č. 199/19 může býti i osoba civilní, byla-li k válečnému úkonu povolána dle § 4 zák. č. 236/1912 ř. z.

St-l tvrdil již v řízení, že na podkladě nařízení okr. hejtmánství ve S. byl v roce 1916 povolán, aby naručoval do Prahy a že odtud byl odeslán do Wöllersdorfu do muniční továrny. V podstatě totéž uvedeno je ve sdělení četnictva, jímž je potvrzeno, že st-l byl na podkladě vyhlášky osp-é ve S. z 15. září 1916 vyzván, aby se dne 25. září jako civ. dělník hlásil u býv. domobraneckého okr. velitelství v Praze, kterému rozkazu plně vyhověl. Stížnost ovšem mluví o tom, že st-l byl vojákem a že jako vojín byl poslán na vál. úkony, ale tomu nelze se zřetelem k ostatnímu obsahu stížnosti, která také poukazuje k tomu, že st-li bylo

osp-ou ve S. nařízeno, aby narukoval, rozuměti jinak, než že i stížnost tvrdí, že běželo o vál. úkon osoby civilní dle § 4 zák. č. 236/1912 ř. z.

Žal. úřad, odpíraje st-li charakter vál. invalidy, vychází z názoru, že osoba pracovavší v muniční továrně jako civ. dělník, který nebyl voj. rozkazem k vál. úkonům přikázán, nemůže býti pokládána za vál. poškozence. Ale z ustanovení §§ 27 odst. 2, 28 a 31 zák. o vál. úkonech plyne, že povolání k úkonům válečným provádějí i politické úřady. Není tedy předpokladem pro povahu určitých úkonů válečných, aby někdo byl k nim povolán přímo vojenským rozkazem.

Posuzuje tento poměr, v němž se nacházel st-l v době, kdy dle tvrzení svého utrpěl zranění, resp. chorobu, z níž odvozuje nárok na důchod invalidní, vycházel tedy žal. úřad z mylného právního názoru, že předpokladem pro voj. úkony je voj. přikázání k nim, po případě, že vál. úkony nemůže konati dělník-civilista, pročez slušelo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss. Bude věci žal. úřadu, aby řídě se právním názorem zde vysloveným věc znovu posoudil a rozhodl, lze-li st-le pokládati vzhledem k ustanovení § 1 lit. a) čís. 2 za vál. invalidu.

č. 7658.

Jazykové právo: I. * Obec, jejímž jednacím jazykem je mñoritní (německý) jazyk, nemá nároku, aby úřední dopisy soudu, řízené na ni jako na úřad, byly psány také v jejím jednacím jazyce. — II. * Článek I, odst. 2. lit. f) jaz. nař., kterým se upravuje dopisování soudů, státních úřadů a orgánů republiky se samosprávnými úřady a zastupitelskými sbory, je vydán v mezích a v duchu jaz. zákona.

(Nález ze dne 28. prosince 1928 č. 20.362/26.)

Prejudikatura: Boh. A. 6862/27.

Věc: Obec S. proti ministerstvu spravedlnosti stran jazykového práva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. soud ve S. žádal v opatrovnické věci českým dopisem z 15. února 1926 městský úřad ve S., aby podal zprávu o určité choromyslné osobě, a v trestní věci českým dopisem z 1. března 1926 žádal, aby městský úřad potvrdil příjem peněžité pokuty. — Dohlédací jazyková stížnost obce s-cké byla pořadem instancí nař. rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti uvážil nss toto:

Min. sprav. vyslovilo, že okr. soud ve S. svými českými dopisy obrátil se na stěžující si obec jako na úřad a že v takovémto případě dle čl. 1 odst. 2 lit. f) jaz. nař. mohl tak učiniti jedině v jazyku státním, že obec jest dle § 3 jaz. zák. a čl. 1. lit. f) jaz. nař. povinna takové dopisy přijmouti a vyřídit, ježto obec, jež jest příslušníkem menšinového jazyka dle svého jednacého jazyka, má jen tehdy nárok, aby soud jí dopsal v jejím jazyce minoritním za podmínek § 2 jaz. zák., obrácel-li se na ni jako na stranu. — Také stížnost vychází ze zjištění, že okr. soud v daném případě obrátil se na stěžující si obec jako na úřad, na-